

PÂNĂ ȘI ÎNGERII AU AMUȚIT

Aprecieri pentru această carte

Cât de mult mi-a plăcut această carte! Au fost momente în care am plâns, simțind că merg alături de Isus spre cruce. Max Lucado are un dar aparte: scrie într-un mod care îți deschide ochii și inima, făcându-te să trăiești intens acele vremuri.

Până și îngerii au amuțit – cartea care m-a ajutat să înțeleg lucruri pe care nu le-am priceput niciodată pe deplin, și sunt profund recunoscător pentru asta. O recomand cu toată căldura oricărui creștin care crede Biblia, dar care uneori se întreabă: „De ce? Ce a vrut să spună, de fapt?” Este o lectură pe care abia aștept să o împărtășesc cu prietenii mei.

De același autor,
la Editura Scriptum au mai apărut:

*6 ore într-o vineri
Ai fost creat
pentru acest moment
Ajutorul este aici
Asemenea lui Isus
Calmul din mijlocul furtunii
Când Dumnezeu îți șoptește numele
Ce urmează
Despre viață
Disciplinează-ți gândurile
Dumnezeu nu renunță
niciodată la tine
Fără teamă
Fiecare zi merită o șansă
Harul
Isus
Înainte de amin
În rolurile principale, vol. 1
În rolurile principale, vol. 2
În staul*

*Îndrăznește să trăiești
Înfruntă-ți uriașii
La Calvar
Nu ești niciodată singur
Nu-i de mirare că e numit
Mântuitorul
Miracolul din Betleem
Nu renunța niciodată
Nu te îngrijora
Nu totul se învâрте
în jurul meu
3:16 Numerele speranței
O dragoste care merită dăruită
Până și îngerii au amuțit
Pe urmele Mântuitorului
Poți să treci și peste asta
Povestea lui Dumnezeu, povestea ta
Salvatorul de lângă tine
Speranță de neclintit
Zile glorioase*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUCADO, MAX

Până și îngerii au amuțit / Max Lucado. – Oradea: Scriptum, 2026
ISBN 978-606-031-521-6

PÂNĂ ȘI ÎNGERII AU AMUȚIT

Ultima săptămână a lui Isus pe pământ

MAX LUCADO

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
And the Angel Were Silent
by Thomas Nelson, a registered trademark of
HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, TN
© 1987 by Max Lucado
All Rights Reserved.
Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Până și îngerii au amuțit
de Max Lucado

© 2026 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice sunt preluate din traducerea NTR – Noua traducere a Bibliei în limba română. Citatele biblice notate VDC provin din traducerea Dumitru Cornilescu revizuită.

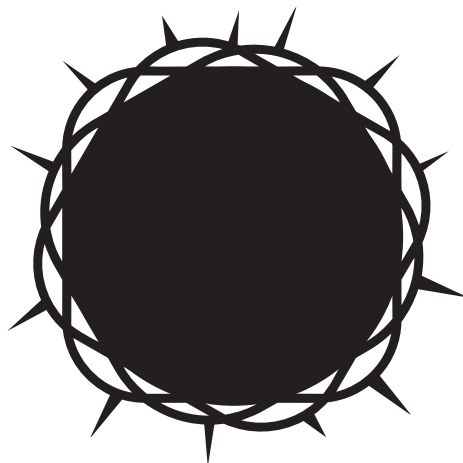
Alte traduceri ale Bibliei folosite: AMP – Amplified Bible, ESV – English Standard Version, GNT – Good News Translation, RSV – Revised Standard Version, KJV – King James Version, MSG – The Message, PHILLIPS – J. B. Phillips.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN (tipărit) 978-606-031-521-6
ISBN (e-book) 978-606-031-522-3

Tiparul executat în U.E.

*Pentru socrul și soacra mea,
Charles și Romadene Preston,
pentru că mi-au adus atât de multă bucurie.*

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	9
<i>Cuvânt-înainte</i>	11

VINERI

1. Prea puțin, prea târziu, prea bun ca să fie adevărat.	13
2. De la Ierihon la Ierusalim	21
3. Generalul care Se sacrifică.	27
4. O religie urâtă	35

SÂMBĂȚĂ

5. Mai lasă treaba și odihnește-te!	41
6. O dragoste riscantă	47

DUMINICĂ

7. Tipul cu măgarul	55
---------------------------	----

LUNI

8. Vanzători și ipocriți 61
 9. Curajul de a visa din nou 69

MARȚI

10. Despre bătăture și compasiune 77
 11. Ești invitat 85
 12. Manipulare orală 91
 13. Ceea ce omul n-a îndrăznit să viseze 101
 14. Cursorul sau crucea? 107
 15. O credință simplă 115
 16. Cum să supraviețuiești vieții 121
 17. Povești despre castele de nisip 131
 18. Fii pregătit 137
 19. Oamenii cu trandafirii 143

JOI

20. Serviți de cel mai bun 149
 21. El te-a ales 157

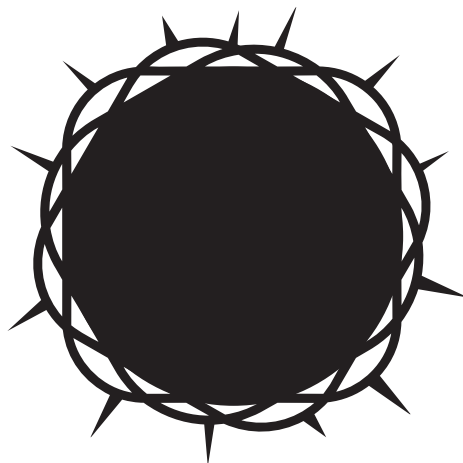
VINERI

22. Când lumea se întoarce împotriva ta 163
 23. Alegerea ta 171
 24. Cea mai mare minune 177
 25. O rugăciune de descoperire 183

DUMINICĂ

26. Mormântul ascuns 187
 27. Cred că o să-mi amintesc mereu drumul acela 193

Întrebări pentru reflecție 201

MULȚUMIRI

Aș dori să le mulțumesc câtorva oameni dragi care au făcut ca acest proiect să fie posibil și plăcut.
Lui Liz Heaney: Ai fost mai mult decât un editor; ai fost o prietenă.

Lui John Van Diest: Nu ai uitat niciodată de scopul cel mai înalt al unei edituri creștine – Cuvântul lui Dumnezeu pus în inima omului.

Pentru Brenda Josee: Energie nelimitată și creativitate nemărginită.

Pentru ceilalți membri ai echipei de la Multnomah, editura care a publicat ediția originală a acestei cărți: jos pălăria, dragilor!

Un mesaj special pentru secretara mea, Mary Stain: Pensionarea ta și termenul de predare a acestei cărți au avut loc în aceeași lună. Mi-a părut la fel de rău că ai plecat pe cât m-am bucurat că am terminat cartea. Îți mulțumesc pentru eforturile tale neobosite.

Lui Joseph Shulam din Ierusalim: Un prieten, un frate și un zelot contagios.

Congregației Netivyah din Ierusalim: Singura parte nefericită a călătoriei noastre în orașul vostru a fost plecarea.

Lui Steve Green: Pentru douăzeci de ani de prietenie și nenumărați alții de parteneriat.

Bisericii Oak Hills: Voi mă învățați mai multe decât aș putea să vă învăț eu vreodată.

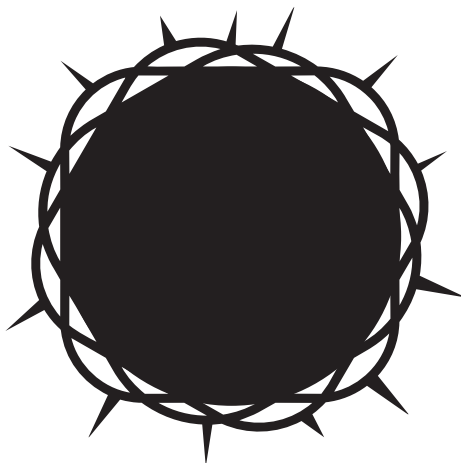
Fiicelor mele Jenna, Andrea și Sara. Numai de-aș avea și eu inocența și credința voastră.

Pentru soția mea, Denalyn. Când vin acasă târziu, nu te plângi. Când plec în turnee, nu bombăni. Când scriu în toiul nopții, nu te deranjează. Are fiecare scriitor un înger pe post de soție sau eu l-am prins pe ultimul?

Și, nu în ultimul rând, ție, cititorule. Dacă aceasta este prima dată când citești una dintre cărțile mele, sunt onorat să-ți fiu alături. Îmi încredințezi timpul și inima ta. Îți promit să am grijă de ambele.

Dacă am mai petrecut timp împreună înainte, mă bucur să fiu din nou alături de tine. Scopul meu în această carte este același ca în celelalte: că tu să-L vezi numai pe El.

Pot să te rog ceva? Te rog să amintești de munca noastră în rugăciunile tale. Roagă-te rugăciunea din Coloseni 4:3-4: „ca Dumnezeu să deschidă o ușă pentru Cuvânt, să putem vorbi despre taina lui Cristos, ...ca s-o pot face cunoscută așa cum trebuie.”

CUVÂNT-ÎNAINTE

Este începutul ultimei săptămâni. Recuzita și actorii pentru drama de vineri sunt pe poziții. Cuiele de 15 centimetri sunt în coș. O bârnă se sprijină de peretele unei magazii. Membre sfâșiate sunt înfășurate în jurul unui spalier, așteptând să fie țesute de degetele unui soldat.

Actorii se apropie de scenă. Pilat este preocupat de numărul de pelerini veniți la sărbătoarea Paștelui. Ana și Caiafa sunt neliniștiți cu privire la un nazarinean exploziv. Iuda se uită pe furiș la stăpânul său. Un centurion este disponibil, așteptând următoarea răstignire.

Actori și recuzită. Doar că aceasta nu este o piesă de teatru; este un plan divin. Un plan pus la cale înainte ca Adam să simtă suflarea cerului, iar acum tot cerul așteaptă și privește. Toții ochii sunt îndreptați asupra unei singure persoane – Nazarineanul.

Înveșmântat în straie obișnuite. Neobișnuit de concentrat. Pleacă de la Ierihon și merge spre Ierusalim. Nu stă la taclale. Nu se oprește. Este într-o călătorie. Ultima Sa călătorie.

Chiar și îngerii sunt tăcuți. Știu că aceasta nu este o plimbare obișnuită. Ei știu că aceasta nu este o săptămână obișnuită. Pentru că de această săptămână atârână ușa veșniciei.

Hai să mergem împreună cu El.

Hai să vedem cum Și-a petrecut Isus ultimele Sale zile pe pământ.

Hai să vedem ce a contat pentru Dumnezeu.

Când un om știe că i se apropie sfârșitul, numai ce este important iese la iveală. Moartea iminentă dezvăluie ce este vital. Trivialul este dat la o parte. Lucrurile inutile sunt neglijate. Rămâne doar ce este vital. Așadar, dacă vrei să-L cunoști pe Cristos, gândește-te la ultimele Sale zile de pe pământ.

El știa că sfârșitul se apropia. El cunoștea finalitatea zilei de vineri. El a citit ultimul capitol înainte de a fi scris și a auzit ultimul refren înainte să fie cântat. Prin urmare, ceea ce era esențial a fost separat de lucrurile obișnuite. A predat adevăruri distilate. A făcut gesturi deliberate. A calculat fiecare pas. A premeditat fiecare faptă.

Știind că mai avea doar o săptămână alături de ucenici, ce le-a spus Isus? Știind că aceasta era ultima oară când Se afla în Templu, ce a făcut El? Conștient fiind că ultimul grăunte de nisip se scurgea prin clepsidră, ce a contat?¹

Intră în Săptămâna Mare și observă.

Simte pasiunea Lui. Când râdea cu copiii care cântau. Când plângea pentru Ierusalimul ignorant. Când îi muștra pe preoții care Îl acuzau. Când Se ruga în timp ce ucenicii dormeau. Când era trist în timp ce Pilat Îi întorcea spatele.

Simte puterea Lui. Ochi orbi... care văd. Copac neroditor... care se usucă. Schimbători de bani... care se împrăștie. Lideri religioși... care se ghemuiesc de frică. Mormântul... care se deschide.

Auzi promisiunea Lui. Moartea nu are nicio putere. Eșecul nu are niciun prizonier. Frica nu are niciun control. Pentru că Dumnezeu a venit, Dumnezeu a venit în lumea ta... ca să te ducă acasă.

Hai să-L urmăm pe Isus în ultima Sa călătorie. Pentru că, observând-o pe a Lui, s-ar putea să învățăm cum să o parcurgem pe a noastră.

1 În această carte m-am limitat la evenimentele din ultima săptămână din viața lui Cristos relatate în Evanghelia după Matei.

PREA PUȚIN, PREA TÂRZIU, PREA BUN CA SĂ FIE ADEVĂRAT

Cei din urmă vor fi cei dintâi.

—MATEI 20:16

Singurul lucru mai lent decât mersul lui Ben era vorbirea lui. „Băiete”, își lungea el cuvintele și aștepta o lună între fraze, „se pare că ne întâlnim din nou, tu și cu mine.”

Părul alb ca zăpada îi flutura de sub șapca de baseball. Umerii îi erau aplecați. Fața zbârcită, după șaptezeci de ierni petrecute în West Texas.

Ce îmi amintesc cel mai bine sunt sprâncenele. Niște tufișuri ciufulite pe creasta frunții sale. Omizi care se mișcau odată cu ochii săi.

Se uita în pământ foarte mult când vorbea. Era deja scund. Asta îl făcea să pară și mai scund. Când voia să sublinieze ceva, își ridica ochii și te săgeta cu privirea de sub sprâncenele sale stufoase. El îl țintuia cu privirea pe oricine îi pune la îndoială abilitățile sale în domeniul câmpurilor petrolifere. Dar aproape toată lumea o făcea oricum.

Datorez tatălui meu faptul că l-am cunoscut pe Ben, care era convins că rostul vacanțelor școlare era ca băieții să câștige bani. Fie că ne plăcea sau nu, fie că era Crăciun, vară sau Ziua Recunoștinței, el ne trezea pe mine și pe fratele meu înainte să răsară soarele și ne lăsa la una dintre companiile locale de salahori ca să vadă dacă puteam angaja pe cineva cu ziua.

Munca pe câmpurile petrolifere are la fel de multe suișuri și coborâșuri ca trolitul de foraj, așa că, în afara cazului în care erai angajat într-o companie sau aveai propria echipă, munca nu era garantată. Muncitorii necalificați veneau cu mult timp înaintea șefului. Nu conta cine ajungea primul, însă; tot ce conta era puterea spatelui tău și experiența pe care o aveai.

Aici picam și eu, și Ben. Eu aveam spate bun, dar nu și experiență; Ben avea mâinile bătătorite, dar nu și putere. Așa că, dacă nu era o slujbă deosebit de importantă care să justifice cantitatea mai presus de calitate, eu și Ben eram ignorați.

Detaliile dimineților deveniseră atât de previzibile, încât și acum, după douăzeci de ani, încă le pot simți și mirosi.

Pot să simt vântul aspru care îmi înțepa urechile în întunericul din zorii zilei. Pot să simt mânerul înghețat al ușii grele de metal care ducea la atelierul de lucru. Pot să aud vocea aspră a lui Ben venind dinspre soba pe care o aprinsese deja și lângă care stătea: „Închide ușa, băiete. O să se facă mai frig, înainte să fie mai cald.”

Urmăream lumina aurie ce venea de la sobă prin atelierul întunecos și mă puneam cu spatele la foc și mă uitam la Ben. El fuma, stând pe un baril de 190 de litri. Ghetele lui de lucru erau la distanță de 30 de centimetri de sol, iar gulerul hainei sale era ridicat în jurul gâtului.

— Chiar am nevoie să muncesc azi, băiete. Chiar am nevoie să muncesc.

Alți muncitori începeau să intre. Sosirea fiecăruia slăbea șansele mele și ale lui Ben de a ieși. În curând, aerul se umplea de fum și glume proaste și nemulțumiri cu privire la munca pe o vreme atât de rece chiar și pentru iepurii de câmp.

Ben nu spunea niciodată prea multe.

După o vreme, intra maistrul sondor. Sună amuzant, dar obișnuiam să mă emoționez un pic când șeful intra în atelier ca să citească lista.

Cu elocvența unui sergent de instrucție, el striga ce avea nevoie și pe cine voia. „Am nevoie de șase mâini să curețe bateria azi” sau „Se instalează o linie nouă în câmpul sudic; am nevoie de opt”. Apoi își anunța lista: „Buck, Tom, Happy și Jack – veniți cu mine.”

Era o anumită onoare să fii ales... ceva special în a fi în centrul atenției, chiar dacă era pentru a săpa gropi. Dar după cum era o onoare să fii ales, era o anumită rușine și să fii lăsat în urmă. Din nou.

Singura treaptă mai joasă în sistemul de caste al câmpului petrolifer decât munca de salahor era coada la șomaj. Dacă nu puteai să sudezi, atunci lucrai la instalațiile de foraj. Dacă nu puteai să lucrezi la instalațiile de foraj, atunci lucrai la sondele de petrol. Dacă nu puteai să lucrezi la sondele de petrol, atunci făceai muncă de salahor. Dacă nu puteai să faci muncă de salahor...

De cele mai multe ori, eu și Ben nu puteam să facem muncă de salahor. Aceia dintre noi care rămâneam nealeși ne fâțâiam pe lângă sobă câteva minute și ne justificam spunând că oricum nu voiam să ieșim. În curând toată lumea ieșea afară, lăsându-ne pe mine și pe Ben singuri în atelier. Nu aveam unde altundeva să ne ducem. În plus, nu știai niciodată când putea să apară ceva de lucru. Așa că așteptam.

Atunci se apuca Ben să vorbească. Împletind adevărul cu ficțiunea, el țesea povești despre forări în regiuni încă neprospectate cu vergele pentru sondaj și catări. Răsăritul făcea loc zilei în timp ce noi stăteam pe margini de anvelope sau cutii de vopseluri și ne plimbam pe drumurile prăfuite ale memoriei lui Ben.

Eram o pereche de pomină. În multe feluri eram fix opusul: eu abia petrecusem 15 ani pe lumea asta, Ben era în a șaptezecua iarnă. Eu – fraged și convins că ce era cel mai bine avea să urmeze. Ben – bățut de vremuri și îmbătrânit, trăia pe baza reușitelor din trecut.

Dar am ajuns să ne împrietenim. Pentru că pe câmpurile petrolifere eram amândoi dați la o parte. Amândoi eram niște eșecuri. Cei din categoria celor care nu sunt suficient de buni.

Știi despre ce vorbesc? Ești și tu unul dintre ei?

Sherri este. După trei copii și doisprezece ani de căsnicie, soțul ei și-a găsit o soție un pic mai tânără. Un model mai nou. Sherri a fost abandonată.

Mr. Robinson este. După treizeci de ani în aceeași companie,

ajunsesse la un birou distanță de vârf. Când s-a retras directorul executiv, el știa că era doar o chestiune de timp. Consiliul, însă, avea alte planuri. Ei voiau tinerețe. Singurul lucru pe care nu-l avea Robinson. A fost ales altcineva în locul lui.

Și Manuel poate să-ți spună. Cel puțin ar face-o, dacă ar putea. Este greu să fii unul din nouă copii dintr-o familie fără tată din Valea Rio Grande. Pentru Manuel e și mai greu. El este surdomut. Chiar dacă ar exista o școală pentru surzi la care să se ducă, el nu are bani.

„Nu știe pe ce lume trăiește.” „Un om fără influență.” „Reacționează cu întârziere.” „N-are toate țiglele pe casă.”

Orice expresie ai alege, rezultatul este același. Când ți se spune de suficient de multe ori că numai fructele putrede rămân în lada de gunoi, începi să crezi asta. Începi să crezi că nu ești suficient de bun.

Dacă asta te descrie pe tine, atunci ții în mâini cartea potrivită în momentul potrivit. Vezi tu, Dumnezeu are o pasiune ciudată pentru cei uitați. Ai observat asta?

Vezi mâna Lui pe pielea purulentă a leprosului?

Vezi fața prostituatei în mâinile Sale?

Observi cum reacționează El la atingerea femeii cu hemoragia?

Îl vezi cum Își pune brațul pe după umerii lui Zacheu?

Din nou și din nou, Dumnezeu vrea să înțelegem următorul mesaj: El are o pasiune ciudată pentru cei uitați. Ceea ce societatea exclude, Dumnezeu include. Ceea ce lumea elimină, Dumnezeu culege. De aceea a spus Isus povestea cu lucrătorii aleși. Este prima poveste din ultima Sa săptămână pe pământ. Este ultima poveste pe care o va spune înainte de a intra în Ierusalim. Odată aflat între zidurile orașului, Isus va deveni o țintă. Clepsidra se va întoarce și numărătoarea inversă și haosul vor începe.

Dar acum nu este în Ierusalim. El nu li Se adresează dușmanilor Săi. El este în Ierihon, la țară, și este cu prietenii Săi. Iar pentru ei, El țese această parabolă a harului.

Un anumit proprietar de pământ are nevoie de lucrători. La ora 6 dimineața, el își alege echipa, se învoiesc cu privire la plată și îi pune la treabă. La ora 9 se întoarce la agenția de șomaj și mai alege câțiva. La prânz se întoarce iar, și se întoarce din nou la 3 după-amiaza și la 5, ai ghicit, se întoarce iar.

Acum, poanta poveștii este mânia pe care au simțit-o cei care munciseră 12 ore când ceilalți au fost plătiți la fel. Acesta este un mesaj minunat, dar o să-l lăsăm pentru o altă carte.

Eu vreau să ne concentrăm atenția asupra unei scene deseori uitate din poveste: alegerea. O vezi? S-a întâmplat la ora 9. S-a întâmplat la prânz. S-a întâmplat la ora 3. Dar, mai ales, s-a întâmplat la ora 5.

5 după-amiaza. Spune-mi. Ce mai face un lucrător în curte la ora 5 după-amiaza? Cei mai buni au plecat deja demult. Cei mediocri au plecat la masa de prânz. Cei mai slabi au plecat la 3. Ce fel de lucrător mai rămâne la ora 5 după-amiaza?

Toată ziua sunt trecuți cu vederea. Nu au niciun fel de abilități. Sunt neinstruiți. Sunt needucați. Stau atârnați cu o mână de capătul de jos al scării. Depind complet de un șef milostiv care să le ofere o șansă pe care nu o merită.

Apropo, așa suntem și eu și cu tine. Ca să nu devenim prea mândri, ar fi bine să urmărim sfatul lui Pavel și să ne amintim unde eram când ne-a chemat Dumnezeu.¹ Îți amintești?

Unii dintre noi eram ferchezuiți și eleganți, dar subțiri ca hârtia. Alții nici nu încercau să-și ascundă disperarea. O beau. O inhalau. O împușcau. O vindeau. Viața era o cursă după pasiune. Eram angrenați într-o vânătoare de comori după un cufăr gol în fundătura unui canion.

Îți amintești cum te simțeai? Îți amintești de transpirația de pe frunte și de fisura din sufletul tău? Îți amintești cum ai încercat să-ți ascunzi singurătatea până când a devenit mai mare decât tine și apoi doar ai încercat să supraviețuiești?

Reține această imagine pentru o clipă. Apoi răspunde la următoarea întrebare. De ce te-a ales El? De ce m-a ales pe mine? Sincer. De ce? Ce avem noi care să-I trebuiască Lui?

Intelect? Chiar credem măcar o clipă că avem – sau că vom avea vreodată – vreo idee pe care El să n-o fi avut?

Voință? Asta pot să respect. Unii dintre noi sunt suficient de încăpățânați încât să meargă pe apă dacă ar fi chemați să facă asta... dar să credem că Împărăția lui Dumnezeu ar eșua fără hotărârea noastră?

1 1 Corinteni 1:26.

Ce zici de bani? Am intrat în Împărăție cu o mică sumă pusă deoparte pentru zile negre. Poate că de aceea am fost aleși. Poate că Creatorul cerului și al pământului ar putea folosi puținii noștri bănuți. Poate că Cel ce deține fiecare suflare și fiecare persoană și este Autorul istoriei rămăsese fără fonduri și ne-a văzut pe noi și semnătura noastră și...

Ai înțeles ideea?

Am fost aleși din același motiv pentru care au fost aleși lucrătorii de la ora 5. Eu și cu tine? Suntem lucrătorii de la ora 5.

Noi suntem cei care se sprijină de gardul grădinii molfăind țigări pe care nu ni le putem permite și punând pariu pe beri pe care n-o să le cumpărăm niciodată dând cu banul. Lucrători imigranți fără slujbe și fără viitor. Ai pe braț un tatuaj cu numele lui „Betty”. Cel de pe bicepsul meu nu are nume, dar șoldurile ei se leagănă când eu îl flexez. Ar fi trebuit să ne dăm bătăuți și să plecăm acasă după soneria de prânz, dar acasă înseamnă doar un dormitor într-un motel și o soție a cărei primă întrebare va fi „Ai fost luat sau nu?”

Așa că așteptăm. Prea puțin, prea târziu.

Și Isus? Ei bine, Isus este tipul din camioneta neagră care deține terenurile de pe deal. El e tipul care ne-a observat în timp ce conducea pe lângă noi, acoperindu-ne de praf. El este Cel care a oprit mașina, a dat cu spatele și S-a întors unde eram noi.

El este Cel despre care îi vei povesti soției sale în seara asta când te vei duce la magazin cu un zornăit în buzunar.

— Nu-l mai văzusem niciodată pe tipul ăla. Pur și simplu s-a oprit, și-a coborât geamul și ne-a întrebat dacă voiam să muncim. Deja se apropia ora de închidere, dar a zis că avea niște treabă care nu mai putea aștepta.

— Jur, Marta, am muncit doar o oră și m-a plătit cât pentru o zi întreagă.

— Nu, nu-i știu numele.

— Bineînțeles, o să aflu. Prea bun ca să fie adevărat, așa era.

De ce te-a ales? Așa a vrut. Până la urmă, tu ești al Lui. El te-a făcut. El te-a adus acasă. Ești posesiunea Lui. Și odată demult, El te-a bătut cu degetul pe umăr și ți-a reamintit acest adevăr. Oricât de mult

timp ai așteptat sau cât timp ai pierdut, tu ești al Lui și El are un loc pentru tine.

— Vă mai trebuie ceva de lucru?

Ben a sărit jos de pe baril și a răspuns pentru amândoi.

— Da, domnule.

— Luați-vă pălăriile și pachetele de prânz și intrați în camionetă.

Nu a trebuit să ni se spună de două ori. Deja mâncasem de prânz, dar am luat oricum sufertașul. Am sărit în spatele platformei și ne-am rezemat de cabină. Bătrânul Ben și-a pus o țigară în gură și și-a făcut mâinile căuș în jurul chibritului ca să-l protejeze de vânt. Când camioneta a început să huruie, el a vorbit. Deși au trecut douăzeci de ani de atunci, încă îi văd ochii cum sclipesc de sub sprâncenele sale stufoase.

— Ce bine e să fii ales, nu-i așa, băiete?

Cu siguranță, Ben. Cu siguranță!